

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Vyvlastnění v assanaci. Pojem »odškodnění« za vyvlastněnou věc (§ 365 obč. zák.). Obecná cena § 305 obč. z. odškodnění nekryje. Nevyšetřuje se cena věci, nýbrž újma (škoda) vyvlastnění, a nemá tu tedy reální odhadní řád vůbec místa. Ustanovení vyvlastňovacích zákonů o prozatímním odškodnění, když celá újma ukáže se až v budoucnosti, před válkou nepraktické, stalo se nyní za neustálenosti hospodářských poměrů praktickým.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti do zrušovacího usnesení vrchního soudu, a to z těchto důvodů, z nichž patrná i stanoviska nižších stolic:

Nebývalá ohromnost světové války měla za následek přímo monstrózní účinky na všechny hospodářské a tím reflexivně i na všechny právní poměry, ale právní předpisy v celkovém rozsahu zůstaly nezměněny, a tak dolehla na soudy nesmírně obtížná druhdy přímo nezmožitelná úloha, aby vystačily s předpisy dělanými pro poměry normální a přizpůsobily jich užití — pouze užití, neboť obsah zůstal pořád týž — poměrům naprosto zvráceným a tak učinily zadost zmíněným radikálním změnám, vyvolaným válkou. Celá tíha tohoto úkolu uvalena, jak řečeno na praxi soudní, neboť nauka, vyčkávajíc, ba snad ani neuvědomujíc si nastalého úkolu, mlčela a sám zákonodárce si netroufal, jakkoli on by měl ruku úplně volnou, máje možnost svobodné, ničím neomezované a toliko příkazy spravedlnosti řízené úpravy, kdežto soudy vázány byly na normy nezpůsobilé býti právy nastalým abnormitám, ztrnulé a nepružné a tak nezbývalo, než vypomoci spravedlnosti jak možno rozumným výkladem a v úzkém rámci právotvorné funkce, dopuštěné § 7 občanského zák., to jest analogií zákona, analogií práva a přirozenými zásadami právními. Tato právotvorná, poměrům ze základu přetvořeným vyhověti se snažící praxe byla by měla uvítána býti zúčastněnými stranami a vůbec vši právní veřejností s povděkem a soznatí u nich podpory, pohříchu však právě naopak setkala se s naprostým neporozuměním, ba přímo s nevraživostí a nevděkem, neboť strany zaslepeny jsou svým stranickým zájmem, čili, jak morálka praví, svým sobectvím, neprojevují pro objektivní spravedlnost smyslu a prohlašují za správné pouze to, co hovoří jejich osobnímu zájmu, byť se to před očima nestramného soudního pozorovatele jevilo zřejmou nespravedlností.

To předeslati pokládal nejvyšší soud za potřebno proto, že

ani v daném případě poctivá a svědomitá snaha vrchního soudu učiniti požadavkům spravedlnosti zadost, nedošla ohlasu a neseťkala se s porozuměním, neřku-li s uznáním a podporou stěžovatelky, neboť všecek obsah stížnosti nese se k tomu, aby se vyvlastněnému vyměřila náhrada podle metody užívané před válkou, které i znalci ovšem upotřebili, která ale, ač se s ní před válkou vystačilo, může býti nyní ve svých výsledcích od spravedlnosti velmi vzdálena, a když vrchní soud velmi dobře toto úskalí vycítiv, hledá lepší cesty, třeba že problém nevystihl, káře ho stížnost z toho tónem, v němž ho viní, že nedbá zákonných předpisů a že ignoruje výsledky řízení, a nazývá všecky jeho náhledy a pokyny dané prvnímu soudu podivnými nebo velmi podivnými, nebo nepochopitelnými, ač, jak níže se ukáže, naopak předpisy, jichž užití stížnost se domáhá, jsou tu nemístny a náhledy její vedly by k nespravedlnosti. Shledává-li zejména stížnost »velmi podivným«, že vrchní soud přijal »pokles měny čtyřnásobný«, řkouc, že není známo, odkud to má, že požadavek ten je »vzat patrně ze vzduchu«, tedy ji sluší odkázati na elaborát znalců, kteří vzali stavební hodnotu »hledíc ku dnešním stavebním poměrům« čtyřikráte, což pojal prvý soudce již do svého prvního, potom zrušeného usnesení ze dne 9. června 1926. Nebo jestliže na povědění vrchního soudu, že znalci nemohou se vzpírati odhadnutí újmy vzešlé vyvlastněnci z toho, že assanace nebyla provedena dříve a že ztrácí svůj byt, stížnost praví, že toto odůvodnění je »tak všeobecné a tak podivné, že stěžovatelka musí z toho souditi, že vrchní soud buď neměl spisy po ruce nebo nepokládal za potřebné je prostudovati«, a jinde, že nelze se dohadnouti, z čeho vrchní soud usuzuje, že znalci se vzpírali, tedy dlužno odkázati na protokol ze dne 17. prosince 1926, kde na listu 55 v prvých dvou odstavcích nejprve obě újmy konkretisovány s odkazem na podání list 44 a násl., kde podrobně rozvedeny jsou, a potom na listu 56 znalci, ač soudcem vyzváni, újmy ty nezodpověděli řkouce, že nemají ničeho, co by dále uvedli a doplnili, načež zástupce vyvlastněnce to nazval odpíráním rozsudku. Sama tedy stěžovatelka neprostudovala dobře spisy a jestliže takovou výtku neprávem činí soudu právě tam, kde se jí samé ten poklesek přihodil, a to dvakrát, dopadá doslovně všecko to, co shora o zneuznání snah soudu hledajícího stezky spravedlnosti řečeno.

Ve věci samé toto:

Metoda znalců, kterou hájí také stěžovatelka, jest nesprávná a protizákonná, neboť znalci přiznávají vyvlastněnému odhadní cenu, kterou vyšetřili podle odhadního řádu

realního ze dne 25. července 1897 č. 175 ř. z. podrobně: vyvlastněný dům odhadu dvojímu, jednak podle hodnoty pozemku a stavby a jednak podle činžovního výnosu, jež kapitalisovali předepsanými pro takové odhady 4%, a vzavše z obou odhadů průměr, t. j. z jejich součtu polovici. Stěžovatelka snaží se tomuto odhadu dáti právní základ a opírá jej o § 305 obč. zák., jenž obecnou cenou jmenuje cenu, kterou obdržíme, ceníme-li věc podle jejího užitku, jež se zřetelem na čas a místo obyčejně a všeobecně poskytuje.

Ale už § 365 obč. zák., jenž vyjma zabrané nemovitosti jest základem všech zákonů vyvlastňovacích, nepřiznává vyvlastněnému pouze obecnou cenu, nýbrž odškodnění, a to jest veliký rozdíl: ale zákon to řekl s rozmyslem, neboť jako mluví o »obecné ceně« ve všeobecném předpisu § 305 obč. zák., tak mluví o ní či o ceně odhadní, či vzhledem k předpisu § 306 obč. zák., podle něhož platí všude obecná cena, kde není něco jiného předepsáno, prostě též pouze o ceně (hodnotě), také v §§ 391, 934, 1332, 417—419 (všude obecná cena), v § 1323 (odhadní cena), v § 416, 784 (dv. dekret z 31. ledna 1844 č. 781 sb. z. s.), 794 (všude pouze: cena) a j. v. Jestliže tedy v § 365 mluví o vyvlastnění užil výrazu »odškodnění«, tedy je zřejmo, že to nikterak nemá býti pouze obecná či odhadní cena, nýbrž plná náhrada vší vyvlastněním utrpěné škody: jestliže tedy obecná či odhadní cena podle § 305 obč. zák. je ta, kterou věc má vzhledem k užitkům, jež »obyčejně a všeobecně« poskytuje, tedy při odškodnění vyvlastněného nestačí toto měřítko, nýbrž jemu se musí nahraditi i to, co věc poskytovala i třeba jen jemu samotnému vzhledem k jeho osobitým poměrům, a všem jiným anebo radě jiných byla by to neposkytovala, takže nelze říci, že to poskytuje »obyčejně a všeobecně«. I to je věcná hodnota či cena a nazývá se »zvláštní« věcnou cenou oproti oné obecné i sluší od ní lišiti t. zv. cenu zvláštní záliby či lépe řečeno osobní záliby, která se neřídí podle výše užitků, nýbrž podle držitelovy záliby a přesahuje tedy míru ceny věcné ať obecné, či zvláštní. Název »cena zvláštní záliby« jest technický termín (§ 305, 335, 1331 obč. zák.) a dlužno ji tedy lišiti od »nejvyšší ceny« § 417 a 419 obč. zák., jež je větší než obecná, ale také jen věcná. Tím vším jest rozdíl mezi »odškodněním«, jež vyvlastněnému dát jest, a »obecnou cenou«, stanovenou zákonem pro jiné případy náhrady, dostatečně osvětlen.

Ale v souhlase s § 365 obč. zák. stanoví také nejužívanější vyvlastňovací zákon ze dne 18. února 1878 č. 30 ř. z. o vyvlast-

nění k účelům železničním, v § 4 a rovněž tak podle jeho vzoru dělaný náš assanační zákon ze dne 11. února 1893 č. 22 ř. z. v § 7, že podnikatel jest povinen dáti vyvlastněnému z a v š e c k y v y v l a s t n ě n í m z p ů s o b e n é m a j e t k o p r á v - n í ú j m y náhradu, aby uskutečněno bylo odškodnění v § 365 obč. zák. stanovené. Cena zvláštní záliby, pokud přesahuje cenu věcnou, nerepresentuje škodu (újmu) majetkovou a proto, jak hned zde říci sluší, zůstává při vyšetření odškodného podle citovaných zákonů expropriačních bez zřetele (§ 7 odst. 2. zák. žel. a § 10 odst. 2. zák. asan.).

Poněvadž se tedy ptáme po v ý š í š k o d y vyvlastněncovy a ne po ceně věci, tedy neodhadujeme věc, nýbrž škodu vyvlastněncovu, a nemá tu tedy vůbec místa realní řád odhadní ze dne 25. července 1897 č. 175 ř. z., ani jeho zásady ani jeho řízení, neboť tento řád upravuje právě jen otázku, podle jakých zásad a jakým řízením provádí se odhad věci. Skutečně také náš assanační zákon zrovna tak jako cit. zákon železniční nikde nepraví, že se má odhadnouti věc, a proto také nikde neodkazuje na nějaké odhadní předpisy (což by ovšem tehdy nebyl mohl býti cit. odh. řád., nýbrž předpisy Josefinského soudního řádu, jenž v § 323 a hlavě XVII., zvláště v § 201 a dodatcích obsahoval i odhadní normy, ovšem velmi sporé), nýbrž všude přikazuje »v y š e t ř e n í o d š k o d n ě h o« (§ 8, 9, 10, 13 a nápis B k § 23 a násl. assanač. zák., § 5, 6, 7, 9 a nápis B k § 22 a násl. železn. zák.) a nařizuje, že znalci mají udati skutkové předpoklady a ostatní základy, na nichž jich dobré zdání, totiž výpočet hodnoty škody spočívá (§ 26 odst. 2. a § 28 assanač. zák., § 25 odst. 2. a § 28 železn. zák.), t. j. nejsou jim předepsány, na rozdíl od znalců odhadujících podle odhadního řádu, ani postup šetření ani zásady výpočtu, nýbrž je to přenecháno všechno jim, aby to podle povahy případu sami stanovili, jen to musí udat a motivovat, aby soud mohl si učiniti o správnosti jejich elaborátu úsudek. A rovněž tak soud nestanoví cenu odhadní, nýbrž o d š k o d n ě (§ 30 assanač. zák., § 30 žel. zák.), při čemž ovšem nález a dobré zdání znalců jsou mu jen pomůckou, pročez může se od výsledků znaleckého důkazu odchýliti, když má pro to platné důvody.

Nesprávná tedy byla metoda znalců, když předsevzali odhad věci (domu) a to, jak řečeno, dvojím způsobem, jak to předpisuje odhadní řád (str. 6 a 7 elaborátu ze dne 19. února 1926) a při tom setrvali, připojivše v následujících elaborátech jen motivaci tohoto odhadu, kdežto měli vyšetřiti majetkovou škodu vyvlastněnce, a nesprávně také prvý soudce tuto odhadní

cenu věci místo odškodného přiznal vyvlastněnci jako náhradu, a ovšem i vrchní soud nesprávně má za to, že náhrada za veškeré majetkové újmy vyvlastněnci vyvlastněním vznikající, aby byla přiměřená, musí obnášeti tolik, kolik by dostal, kdyby objekt prodával z volné ruky, a tou hodnotou že rozuměti sluší obecnou cenu objektu, tu však že znalci neuvedli. Avšak tu právě oni uvedli, ale otázka také není ta, co by vyvlastněnec z volné ruky dostal, neboť on by prodávat nemusil a podržuje objekt, mohl by na tom býti lépe, než kdyby prodával, tak na př. když je špatná konjunktura, nebo v budoucnosti ceny nejisté, a panuje tudíž na trhu realitním zdržlivost. Ovšem vrchní soud nařizuje bráti zřetel též na pokles valuty a na to, že vyvlastněnec ztrácí byt. Ale tu je otázka, jak tyto újmy zakalkulovat. Co se týče poklesu valuty, praví vrchní soud, že znalci mají udat prodejní cenu domu před válkou a nynější prodejní cenu vzhledem k poklesu valuty: avšak nynější prodejní cenu lze správně zjistiti jen vyšetřením cen na realitním trhu, které nemusí býti k předválečným prodejním cenám zrovna v témž poměru (ovšem obráceném) jako předválečná valuta k nynější. Ale nehledě k tomu, je přece na bíledni, že starý dům v assanaci, určený k zboření, nikdo nekoupí, je vůbec neprodejný a schází tu tedy tertium comparationis. Koupí jej leda podnikatel assanační (§ 1 odst. 3. assan. zák.) namísto vyvlastnění a tu se právě o vyvlastňovací cenu jedná, když se strany dobrovolně na ní nedohodly. A co se týče ztráty bytu, chce vrchní soud nutiti znalce, aby tuto újmu vyvlastněncovu odhadli, ale nepraví, jak to mají učiniti.

Nejvyšší soud soudí takto:

»Odškodnění« již podle obecného pojmu svého a také podle definice zákona (§ 7 assan. zák., § 4 žel. zák.), podle níž musí to býti náhrada za všechny majetkové újmy vyvlastněním způsobené, znamená, že vyvlastněnec musí býti i po vyvlastnění na tom tak, jakoby se vyvlastnění bylo nestalo, čili, že musí i po vyvlastnění majetkově míti tolik jako před vyvlastněním, že se nesmí vyvlastněním v majetkové potenci jeho ničeho změnit. Na to musí znalci i soud upnouti svůj hled.

Jsou ovšem případy, kde výši škody nelze přesně zjistiti, na př. u stavebních pozemků vzhledem k očekávanému stavebnímu ruchu neb jiným konjunkturám; tu jest na snadě, že takové pochybnosti musí se řešiti vždy spíše se zřetelem na vyvlastněnce, jenž je proti své vůli nucen, aby věc v zájmu vyvlastnítele vydal, než na vyvlastňovatele, jenž mu ji ve svém

zájmu odnímá. Ale ovšem že i tu jsou vždy určité meze a vše záleží vždy na svědomité a rozmyslné úvaze.

Býv. víd. nejvyšší soud měl tu praxi vytvořenou zvláště v oboru cit. zákona železničního, že náhradu vyměřiti jest podle doby vyvlastnění. Toto stanovisko není sice ve své všeobecnosti správné, neboť že již sám zákon má na mysli i případy, že škoda se objeví teprv později, dokazuje § 9 cit. zák. žel. a převzavší jej § 12 našeho assan. zák., které činí opatření pro případy, že újma, jež odhadnuta býti má, nedá se předem určit a že tedy nemůže náhrada býti hned plným obnosem stanovena. Ale v celku lze říci, že v normálních a stabilních předválečných poměrech mohlo se s tím stanoviskem vystačiti, než válkou se poměry změnily, jsou pořád ještě v procesu stabilisačním a proto značně neurčité. Zatím stačí poukázati na účinky ochrany nájemníků, která kdyby odpadla — a zákon z r. 1925 platí jen do 31. března 1928 — činže by značně stouply, a na zákon o ruchu stavebním, nyní nový datující ze dne 7. dubna 1927 č. 44 sb., jenž též může mítí vliv na pohyb nájemných činží, avšak všechny tyto vlivy a účinky do budoucnosti odhadnouti jest zajisté těžko, ba s jistotou vůbec nemožno.

S druhé strany však je otázkou, je-li možno, aby se kritická doba posunula do minulosti a nevzala se tedy za základ doba nastalého vyvlastnění, nýbrž doba zahájení vyvlastňovací akce, když již tou byla pozdějšímu vyvlastnění odňata možnost svobodné dispozice majetkem nyní vyvlastněným a tím mu způsobena újma.

To předeslavše můžeme přikročiti k posouzení případu samého.

Znalci odhadli cenu domu podle hodnoty pozemku

a stavby na	Kč 82.312·50
a podle činžovního výnosu čtyřprocentní kapitali-	
sací ročního čistého výnosu	» 111.609.—
dohromady	» 193.921·50
z čehož polovici	» 96.960·75

vzali za pravou cenu odhadní, kterou první soudce vyvlastnění přisoudil.

Má-li se však vyšetřiti odškodné podle hořejších zásad, jest zřejmo, že především musí býti vyloučen odhad podle hodnoty pozemku a stavby per Kč 82.312·50 a zbude odhad podle čistého výnosu per Kč 111.609. Tu však je hned kámen úrazu v ročním čistém výnosu činže, jejíž nízký obnos, jejž znalci počítali, jest ve starých domech jen důsledkem ochrany nájemníků a tedy zjevně pouze přechodným, takže možná hned 1.

dubnem 1928 podstatně se zvýší, což by mělo význam v dvojím směru: jednak měl by vlastník, kdyby dům podržel, od nájemníků větší příjem, než který mu znalci počítají, a jednak, když dům nemůže podržeti, musil by sám za stejný byt v cizím domě platiti více, než co mu nyní znalci v jeho vlastním domě počítají, takže by byl dvojnásobně zkrácen. Kdyby tu už byl nový zákon o ochraně nájemníků, možná, že by znalci mohli účinky jeho aspoň hodně přibližně stanovit, ale tak se zdá, že nebude zbývat nic jiného — nedohodnou-li se strany — než sáhnouti k východisku § 12 assan. zák., to tím spíše, pakli následkem bytové nouze nedá se očekávati, že by vyvlastněnec bez zvláštní úplaty, kterou rovněž zakalkulovanou míti žádá a která je těžko určitelná, nový byt našel, což může ovšem platiti jen o bytech nepodléhajících ochraně nájemníků. Na každý způsob náleží k majetkovým újmám vyvlastněnce i náklady stěhovací, jež rovněž uplatňuje.

Pokud stěžovatelka uplatňuje, že je ochotna opatřiti vyvlastněnci náhradní byt ve smyslu zákona o ochraně nájemníků a přestěhování na svůj náklad provésti (l. 76 p. v. a 86 p. v.), tedy dlužno na to odvětit, že pouhá ochota nestačí, nýbrž musila by to býti závazná stipulace, která by zaručovala vyvlastněnci byt na trvalo, a ještě i pak on není povinen to přijmouti, nýbrž může žádat vždy peníze (§ 11 assan. zák.).

Jinak ovšem by bylo také uvážiti, zda výtěžek kapitálu pod 4% neklesne, zda tedy bude vždy takový, že vyvlastněnec bude z něho míti stále tolik, jako nyní má čistého, t. j. po uhrazení všech srážek od nájemníků a zároveň pokud jde o něho samého, zda vždy si ze zbytku úroků jeho bude moci držeti takový byt, jaký má nyní ve svém domě.

Potud pokládáme-li za kritickou dobu čas běžící od vyvlastnění, jež nastalo podle nálezu vyvlastňovacího dne 27. června 1923.

Je však otázka, lze-li počítati i podle doby před vyvlastněním, jak rovněž činí vyvlastněný, když vytýká, že podnikatelka vyvlastnění protáhla až do nynější, pro něj nepříznivé doby, že dům stížen byv assanací, stal se neprodejným, a žádá, aby vyšetřena byla prodejní cena, jakou dům měl před válkou při prodeji z volné ruky bez ohledu na assanaci a aby vzat byl zřetel na pokles měny. Tu dlužno uvažovati takto:

Již dne 23. června 1913 byla pod č. d. 7928 na domě nyní vyvlastněném poznamenána výzva podle § 5 assan. zák., takže tím byl dům podroben vyvlastnění a znemožněna vlastníku volná dispozice, protože dům určený ku zboření nebude nikdo

kupovat, krom. jak už řečeno, assanačního podnikatele, jenž vždy bude se chtít držeti v mezích zákona assanačního, a jenž přistoupil k vyvlastnění až v poválečné nejisté době. Vpravdě však ani doba řečené knihovní poznámky není teprv začátkem rozhodné periody, nýbrž hned vydání assanačního zákona, tedy den 21. února 1893, protože už od té doby bylo jisto, že dům leží v assanaci a bude zbořen a byla tedy vlastníku hned tehdy volná dispozice, zejména tedy prodej, znemožněna. Ale praví-li § 7 assan. zák. shodně s § 4 žel. zák., že vyvlastněnému musí se hraditi všechny majetkové újmy způsobené mu vyvlastněním, tedy se to musí spravedlivě vykládati jako majetkové újmy způsobené mu vyvlastňovací akcí, neboť vztahovati to pouze na dobu skutečného vyvlastnění bylo možno a vystačilo se s tím v stálých a neměnných dobách předválečných, kdy to nemělo na výsledek žádného vlivu, provede-li se vyvlastnění dříve nebo později, ježto poměry a tudíž i škoda vyvlastněného byla pořád stejná. Ale vyvlastňovací akce, jejíž celé období jest rozhodným, začala, jak už uvedeno, rokem 1893 a tu je otázka, možno-li usuzovati takto: nebýt vyvlastňovací akce, mohl vlastník dům prodati dávno před válkou, v letech 1893—1914 za cenu tehdy přiměřenou a měl možnost cenu uložit si v takových objektech, jichž hodnoty by se byl pokles valuty nedotkl, ježto cena jich s poklesem valuty úměrně stoupala, na př. v jiném domě nebo pozemku nebo ve zboží a pod., takže by bylo třeba zjistiti tehdejší (předválečnou) prodejní cenu domu, jakou by byl měl bez ohledu na assanaci, a tuto cenu vyjádřiti pak v znehodnocené poválečné měně. Než tak počítati lze leda tam, kde by bylo na jevě, že by vlastník, nebýt závady vyvlastnění, byl objekt věrojatně prodal a také kupní cenu věrojatně v neměnných hodnotách uložil, neboť s pouhými možnostmi a nedoloženými domněnkami operovati nelze, to by byl sypký základ odškodňovacího nálezu. V tom tedy vyvlastněníci vstříci vyjítí nelze.

Ale spravedlivé a bezzávadné je, aby znalci vyšetřili cenu prodejní, jakou by byl dům měl nyní po nastalém vyvlastnění, t. j. od roku 1923 počítaje v tom případě, kdy by assanace vůbec nebylo. Říci: kdyby dům assanací stížen nebyl — nelze, neboť již tím, že se assanace prováděla v okolí, nabyl dům vyšší ceny bez ohledu na to, bude-li sám v akci assanační pojat, ale na tuto vyšší cenu nesmí se podle § 10 odst. 2. assan. zák. (§ 7 odst. 2. zák. žel.) bráti zřetel a tak lze to formulovati jen tak, jak učiněno. Možná, že cenu tu nebude možno znalcům udati, poněvadž by musili počítati nikoli s danými poměry re-

álnými, nýbrž s poměry imaginárními, ale i bude-li ji možno udati, zbude vždy další újma, záležející v nákladech stěhovacích vyvlastněnci vznikajících, jakož i případně nutných nákladech za opatření jiného bytu, a konečně záhada, že ona imaginární cena prodejní je jen cena dočasná a přechodná a že se záhy podle obsahu nastávajícího zákonodárství v otázce ochrany nájemníků může podstatně zvýšiti. A tak i zde to poukazuje na východisko § 12.

Ale tento předpis předpokládá návrh některé strany, a východisko platí jen 3 léta od výkonu vyvlastnění, t. j. odevzdání nemovitosti neb nuceného uvedení vyvlastňovatele v její držbu (§ 33 násl.), leč by za definitivní úpravu odškodnění ani potom žádná strana nežádala. Spravedlnost je tedy v rukách stran samých. Nepřijmou-li toto východisko, budou znalci arci nuceni učiniti výpočet kapitálu představujícího odškodné pro vždy a nezbude jim, než založiti výpočet na praemissách, jichž splnění v blízké budoucnosti věrojatně očekávati lze, a na soudci bude, aby jejich elaborát podrobil pečlivému přezkumu a vydal na základě toho svůj nález.

Bylo tedy zrušovací usnesení vrchního soudu potvrditi, ale ovšem z těchto jiných důvodů, takže pro doplnění řízení budou platiti direktivy dané v přítomném rozhodnutí nejvyššího soudu a ne směrnice obsažené v rozhodnutí soudu vrchního.

Doložiti dlužno, že vyvlastněnec ve svém vyjádření na stížnost odpůrkyně podaném zabývá se výlučně jen domnělou nepřipustností stížnosti, přehlížíje úplně, že nejde o stížnost do nějakého opatření určujícího jen postup řízení, nýbrž že rozhodnutí prvního soudce bylo konečným nálezem, stanovícím odškodné, a že tedy i stížnost dovolací do zrušovacího usnesení vrchního soudu týče se věci samé.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 10. května 1927 č. j. R I 368/27-1

A. H—k.

Zařadění revírního lesního do skupiny 8 tab. k zák. č. 130/21 rozumí se s předpokladem co do výkonu a rozsahu služby jako u samostatného lesního správce. Zaměstnavatele podle zák. 130/21 má stihnouti jen to, oč požitky tímto zákonem upravené převyšují požitky zaopatřovací oprávněnou osobou vůbec odjinud pobírané, nebo jí příslušející.

Vdova F. R. domáhala se u krajského soudu v Č. B. požitků podle skupiny 8. tabulky připojené k zákonu 130/21 v dů-